

Sygn. akt VII U 717/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r. w Warszawie

sprawy B. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o przeliczenie wysokości emerytury

na skutek odwołania B. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 15 lutego 2016 roku, znak: (...)

- oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 717/16

UZASADNIENIE

B. M. w dniu 5 kwietnia 2016r. wniosła
za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział
w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwoł

anie od decyzji wymienionego organu rentowego z dnia 15 lutego 2016 r., znak: (...). Odwołująca wniosła o zmianę
zaskarżonej decyzji i przeliczenie podstawy wymiaru emerytury od dnia złożenia wniosku w dniu 27 marca 2015 r.,
wyjaśnienie zasadności przyjęcia za podstawę wymiaru emerytury wynagrodzenia z okresu 10 lat kalendarzowych, tj.
od stycznia 1997 r. do grudnia 2006 r. oraz

o sprawdzenie poprawności ustalenia okresu nieskładkowego w wymiarze 52 miesiące, gdyż w jej ocenie wskazany
okres powinien wynosić 53 miesiące. Ubezpieczona wskazała, że zaświadczenia potwierdzające zatrudnienie i
wynagrodzenie z trzech firm złożyła w dniu 4 stycznia 2016r., co było uzupełnieniem wniosku z dnia 27 marca 2015
r. Odwołująca podniosła, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 265,04%, podczas gdy wskaźnik ten
w pierwszej decyzji o przyznaniu emerytury wynosił 557,87%. B. M. stwierdziła również, że w decyzji z dnia 26
października 2004 r. uwzględniono wymiar 53 miesiące okresów nieskładkowych do ustalenia podstawy wymiaru
emerytury, natomiast w kolejnych decyzjach uległ on obniżeniu do 52 miesięcy (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

w odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 maja 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że odwołująca we wniosku z dnia 4 stycznia 2016 r.

nie wskazała okresu przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia, zatem

do jej ustalenia przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. 1997-2006. Oddział podniósł, że w świetle przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ponownym ustaleniu przez organ rentowy, podwyższone świadczenie wypłaca się od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Organ rentowy stwierdził, że zmiana wymiaru okresów nieskładkowych wynikała z faktu,

iż w decyzji przyznającej emeryturę z dnia 26 października 2014 r. zaliczono skrócony okres wypowiedzenia od dnia 1 listopada 2014 r.

do dnia 30 listopada 2014 r., za który ubezpieczona przedstawiła zaświadczenie o zatrudnieniu na podstawie umowy zlecenia. Wobec powyższego Oddział dokonał przeliczenia okresów składkowych i nieskładkowych wydając decyzję z dnia 14 kwietnia 2005 r. i ustalając okresy nieskładkowe w wymiarze 52 miesięcy (k. 4 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. M. w dniu 10 września 2004 r. złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. o emeryturę (k. 1 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia 26 października 2004 r., znak: (...) przyznał odwołującej prawo do emerytury. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 32 lata

i 7 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata i 5 miesięcy okresów nieskładkowych. Do okresów nieskładkowych został doliczony skrócony okres wypowiedzenia przypadający od dnia 1 listopada 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 557,87% (k. 37, 39 i 42-44 a. e.).

Towarzystwo (...)

w zaświadczeniu z dnia 31 marca 2005 r. wskazało, że odwołująca była zatrudniona w tym podmiocie w 2004 r. na podstawie umowy zlecenia od dnia 1 października 2004 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. W wyżej wymienionym okresie ubezpieczona nie przebywała na zasiłkach chorobowych oraz na urloпах bezpłatnych, a z tytułu wykonywania umowy zlecenia zostały odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne (k. 61 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w oparciu o powyższy dokument dokonał przeliczenia emerytury, wydając decyzję

z dnia 14 kwietnia 2005 r., znak: (...). Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił wymiar 32 lat i 10 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata i 4 miesiące okresów nieskładkowych (k. 59-60 a. e.).

B. M. w dniu 27 marca 2015 r. złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego (k. 317 a. e.).

Organ rentowy przeliczył emeryturę ubezpieczonej wydając decyzję z dnia 2 kwietnia 2015 r., znak: (...) (k. 325-328 a. e.).

Następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w piśmie z dnia 20 kwietnia 2015 r. poinformował odwołującą, że w celu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury należy złożyć zaświadczenie potwierdzające zatrudnienie i wynagrodzenie – RP-7 (k. 331 a. e.).

Odwołująca w dniu 4 stycznia 2016 r. złożyła zaświadczenie

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 17 lipca 2015 r. wystawione przez (...) S.A. oraz z dnia 26 listopada 2015 r. i z dnia 2 grudnia 2015 r. wystawione przez (...) S.A. Jednocześnie ubezpieczona wniosła o przeliczenie emerytury w oparciu o art. 110a ustawy

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych
(k. 333-353 a. e.).

Ostatecznie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział

w W. po rozpoznaniu wniosku B. M. z dnia 4 stycznia 2016 r., wydał zaskarżoną decyzję z dnia 15 lutego 2016 r., znak: (...) o przeliczeniu emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1997 r. do grudnia 2006 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 265,04% i został ograniczony

do 250%, ponieważ nie mógł przekraczać tej wysokości. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 42 lata i 2 miesiące okresów składkowych oraz 4 lata i 4 miesiące okresów nieskładkowych. Ponownego ustalenia wysokości emerytury dokonano na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej (k. 361 a. e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych. Dokumenty przedłożone przez strony niniejszego postępowania stanowiły obiektywny oraz w pełni wiarygodny materiał dowodowy, ponadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie B. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 15 lutego 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Kwestia sporna w niniejszym postępowaniu dotyczyła prawidłowości przeliczenia emerytury odwołującej, dokonanego przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 15 lutego 2016 r.

Aby powyższą kwestię rozstrzygnąć, należało dokonać wykładni przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j. t.), zwanej dalej „ustawą”, gdyż ustalenia stanu faktycznego były niekwestionowane przez strony procesu.

Art. 110a ust. 1 powołanej ustawy stanowi, że wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

W świetle art. 110 ust. 3 ustawy, okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176.

Jak stanowi art. 15 ust. 4 ustawy, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

W myśl art. 15 ust. 5 i 6 ustawy, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki

na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

W świetle art. 176 ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty

w 1999 r. stanowi ustalona w sposób określony w art. 15 ust. 4 i 5, przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne

w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 19 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, lub wniosek o ponowne ustalenie wysokości tych świadczeń.

W ocenie Sądu Okręgowego wyżej zaprezentowane przepisy prawne w sposób jasny, logiczny i zrozumiały wskazują na zasady ponownego obliczania wysokości emerytury. Zgodnie z art. 15 wnioskodawcy przysługuje prawo wyboru wyliczenia świadczenia w oparciu o 10 lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku. Natomiast odwołująca

we wniosku z dnia 4 stycznia 2016 r. domagała się wyliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 110a ustawy. Ubezpieczona nie wносиła o wyliczenie przedmiotowego świadczenia w oparciu o konkretne lata. Zatem organ rentowy miał obowiązek wyliczenia wysokości emerytury w oparciu o najkorzystniejszy wariant. „Żaden przepis prawa nie obliгуje organu emerytalno-rentowego do wydawania decyzji ustalającej wysokość świadczenia w wielu wariantach i oczekiwanie na dokonanie wyboru przez ubezpieczonego, jednego z najbardziej korzystnych dla niego wariantów.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2007 r., sygn. akt III AUa 672/07).

Sąd zważył jednocześnie, że organ rentowy również obniżył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru do 250% w oparciu o art. 110a ust. 1 w związku z art. 15 ust. 5 ustawy. Na prawidłowość dokonanej subsumpcji wskazuje również orzeczenie Sądu Apelacyjnego, zgodnie z którego treścią „wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 110 i 111 u.e.r.f.u.s., od którego uzależniono możliwość przeliczenia świadczenia może przekraczać 250 %, a jego ograniczenie następuje dopiero kiedy następuje przeliczenie świadczenia stosownie do art. 15 ust. 5 ustawy. Przyjęcie poglądu odmiennego rażąco krzywdziłoby osoby osiągające wysokie przychody i tym samym płacące wysokie składki na ubezpieczenie społeczne, które z momentem uzyskania wskaźnika 250% nigdy nie mogłyby liczyć na przeliczenie swego świadczenia.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 września 2014 r., sygn. akt III AUa 351/14). Zatem wydana decyzja w zakresie ściśle doboru zasady obliczania wysokości świadczenia została w sposób prawidłowy sporządzona.

Odnosząc się do podnoszonej przez ubezpieczoną kwestii w zakresie ustalenia okresu nieskładkowego w wymiarze 52 miesięcy, należy wskazać, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych również odpowiednio zastosował obowiązujące przepisy prawa. W decyzji z dnia 26 października 2004 r. przyznającej ubezpieczonej prawo do emerytury, organ rentowy do okresu nieskładkowego zaliczył jeden miesiąc od dnia 1 listopada do dnia 30 listopada 2014 r. stanowiący skrócony okres wypowiedzenia umowy o pracę z Towarzystwem (...). Jednak na skutek przedłożenia przez odwołującą zaświadczenia, zgodnie z którym była zatrudniona w wymienionym podmiocie na podstawie umowy zlecenia od dnia 1 października 2004 r. do dnia 31 grudnia 2004 r., organ rentowy zaliczył ten okres do wymiaru okresów składkowych. Natomiast przepisy ustawy o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zabraniają doliczenia jednego i tego samego okresu jednocześnie do wymiaru okresów składkowych

i nieskładkowych. Mając na uwadze powyższe, organ rentowy zastosował dyspozycję art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy, zgodnie z którym okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia. Odwołująca w spornym okresie nie przebywała na zasiłkach chorobowych i urloпах bezpłatnych, a pracodawca odprowadził składki na ubezpieczenie społeczne.

Zgodnie z art. 116 ust. 5 ustawy emerytalnej, do wniosku o przyznanie świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Art. 133 ust. 1 ustawy stanowi, że w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane

lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca,

w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;

2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Treść cytowanych przepisów również w sposób jednolity

i zrozumiały wskazuje sposób ustalenia daty początkowej, od której podwyższone świadczenie powinno być wypłacone. W ocenie Sądu Okręgowego, nie ma racji odwołująca twierdząc, iż wypłata przedmiotowego świadczenia w kwocie wyższej, powinna zostać wyliczona z datą zgodną z jej wnioskiem o przeliczenie emerytury. Należy zauważyć, że na skutek wniosku z dnia 27 marca 2015 r. została wydana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzja z dnia 2 kwietnia 2015 r., która nie została zaskarżona. Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2015 r. zwrócił się do ubezpieczonej z informacją, że w celu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury należy złożyć zaświadczenie potwierdzające zatrudnienie i wynagrodzenie. W odpowiedzi odwołująca w dniu 4 stycznia 2016 r. przedstawiła dokumentację, w oparciu o którą organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury wydając zaskarżoną decyzję. Sąd zważył, iż złożona przez ubezpieczoną w dniu 4 stycznia 2016 r. nowa dokumentacja miała bezpośredni wpływ na przeliczenie wysokości jej emerytury oraz skutkowało złożeniem nowego wniosku. Nie ma racji ubezpieczona wskazując, iż jej działanie było spowodowane uzupełnieniem wniosku z dnia 27 marca 2015 r., ponieważ organ rentowy rozpoznając ten wniosek wydał decyzję z dnia 2 kwietnia 2015 r., która nie została zaskarżona.

„Pojęcie, jakim posłużył się ustawodawca w art. 133 ust. 1 pkt 1 u.e.r.f.u.s., iż świadczenia przyznaje się do miesiąca, w którym zgłoszono wniosek należy interpretować zawsze łącznie z treścią żądania złożonego wniosku. Jeżeli zatem żądanie - dotyczy przeliczania od określonej daty, a wybór tej daty przez wnioskodawcę ma dla niego znaczenie i korzystnie wpływa na wysokość świadczenia, to nie tylko nie ma przeszkód do uwzględnienia takiego wniosku, ale rodzi się obowiązek organu rentowego w tym zakresie. Przepis art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy należy interpretować jako przepis ustanowiony na korzyść ubezpieczonych, tzn. gwarantujący im prawo do świadczenia od miesiąca złożenia wniosku, niezależnie od daty wydania decyzji w tym przedmiocie, jeżeli sami wyraźnie nie wskazali daty późniejszej. A zatem - nie jest możliwe przeliczenie świadczenia

z datą sprzed złożenia wniosku. Ubezpieczony, jeśli jest to dla niego korzystne może jedynie wskazać datę późniejszą przeliczenia świadczenia - po złożeniu wniosku. Natomiast świadczenie może zostać przeliczone od daty złożenia wniosku.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa 106/14).

Ponadto, w ocenie Sądu, oprócz złożenia przedmiotowej dokumentacji, odwołująca wniosła o przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ustawy, co stanowiło dla Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nowy wniosek do rozpoznania.

Stanowczo należy podkreślić, że wniosek ubezpieczony z dnia 27 marca 2015r. o ponowne ustalenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej, obowiązującej od marca 2015r. (k. 317 – 323 a.r.) został rozpoznany decyzją z dnia 2 kwietnia 2015r. w treści której znajduje się zapis, iż jest ona wydana po rozpoznaniu wniosku z dnia 27 marca 2015r. (k. 325 a.r.). Natomiast decyzja z dnia 15 lutego 2016r. znak: (...) (k. 361 a.r.) była wydana na skutek wniosku ubezpieczony z dnia 4 stycznia 2016r. (k. 333 a.r.), dlatego nie mam możliwości uwzględnienia odwołania ubezpieczony.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.